Ч. 187 Субота 21 серпня (2 вересня) 1893. Рôкъ III.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Редакція и Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламації неопечатані вôльнї вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на четверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на четверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Цѣсарскій маневры въ Галичинѣ.

Маневры 10 корпусу (Перемышль) и 11 корпусу (Львôвъ) вôдбудуть ся въ часѣ вôдъ 3 до 7 вересня въ присутности Є. В. Цѣсаря на просторѣ, котрого межѣ на заходѣ Сянъ, на пôвнôчь границя монархіѣ, на всходѣ Верешиця и шляхъ зелѣзничій: Жовкôвъ-Белзець, а на полудне Стрвяжъ и Днѣстеръ. Головне начальство маневрôвъ вôддане ґенеральному инспекторови арміѣ, Архикнязеви Альбрехтови, котрому додано шефа генерального штабу, фельдцайґмайстра, бар. Фр. Бека. Гôстьми на маневрахъ будутъ: нѣмецкій аташе войсковый оберстъ Дейнесъ и италійскій аташе войсковый оберстъ Полліо. Въ маневрахъ беруть участь: 10 корпусъ, скрѣпленый войскомъ обороны краєвои пôдъ командою фельдмаршаллейтнанта Ант. Ґальґочого и 11 корпусъ зъ сильною резервою пôдъ командою фмл. Кар. Фішера.

Теренъ маневрôвъ горбковатый и досыть зарослый лѣсами. Идъ пôвнôчному всходови постепенно пôдвысшаєсь и на лініи Львôвъ-Нароль доходить до свого найвысшого пôдвысшеня, а при дорозѣ Жовкôвъ-Белзець сходить майже безпосередно въ порѣче Буга. Згадана высокорôвня єсть заразомъ дѣломъ воднымъ межѣ дорѣчемъ Сяну и Днѣстра та Буга. На теренѣ выплывають численнї потоки въ напрямѣ всхôдно захôднôмъ и хочь они самї собою малозначнї, то за-для багнистыхъ, а декуды и усуваючихъ ся береґôвъ, за-для численныхъ ставôвъ и моклаковатыхъ долинъ ставляють досыть значнї перешкоды руховы войска. Теренъ маневрôвъ має досыть численнї оселѣ, але що будова хатъ нужденна, по хатахъ нечистота, то неконче се надає ся на примѣщенє войска, именно заразъ по жнивахъ, коли стодолы повнї збôжа. Земля по найбôльшôй части пѣскувата, декуды глиняста, а лучає ся и чорноземъ; сї роды землѣ утрудняють не лишь похôдъ войска по рôлѣ, але и звычайный маршъ по вправдѣ численныхъ, але не много вартныхъ дорогахъ рôблять утяжливымъ. Звѣстно, що при слотливôй погодѣ лекшій похôдъ по пѣсковатôмъ теренѣ, а труднѣйшій по глинастôмъ.

Зъ повысшого видно, що для войска при деякихъ обставинахъ може бути чимало трудностей, якъ въ походѣ такъ и примѣщеню, и длятого управа войскова постаралась, щобы тї недостачѣ зредукувати до найменшои мѣры. И такъ всѣ роды пѣшого войска дôстали новозаведенї шатра, а заразомъ зарядженo усе потрѣбне для удержаня войска въ здоровôмъ станѣ. Въ першôй лініи треба пôднести, що на розказъ цѣсаря войско буде дôставати не лишь въ часѣ маневрôвъ, але также вже пôдчасъ самого походу на маневры достаточнї порціи вина. Рôвножь и харчъ такъ обильно розраховано, якъ лише можна було зô взглядôвъ буджетовыхъ. Кождый воякъ маѣ при собѣ якъ пôдчасъ вôйны слѣдуючу порцію харчу и три порціи резервовї въ консервôвъ. Щобы оминути лихї наслѣдки задля неконче доброи декуды воды до питя, заосмотрено велику часть воякôвъ въ новôтнї, легкі, уживанї у вôйнѣ и вôдповѣдаючї всѣмъ теперѣшнымъ вымогамъ гіґієнічнї фільтры, а всѣхъ прочихъ воякôвъ въ звычайнї мѣшочки фільтровї, при чôмъ для поправленя смаку воды маѣ кождый воякъ при собѣ квасокъ цитриновый. Крôмъ того дівізійнї трены санітарнї везуть зъ собою бôльшї фільтры новôтнои конструкціѣ и т. зв. кирниць Нортона, такъ що евентуально не треба буде уживати истнуючихъ на теренѣ кирниць.

Цѣсарскій таборъ буде находити ся въ Ярославѣ а головна кватира начальства маневрôвъ въ Радимнѣ; въ часѣ маневрôвъ будуть перенесенї въ инше мѣсце. Корпусы станутъ дня 30 и 31 серпня на своихъ мѣсцяхъ збôрныхъ, а зъ вôдтамъ выйдуть въ похôдъ пôсля розказу, удѣленого передъ самымъ початкомъ маневрôвъ, щобы плянъ маневрôвъ бувъ тайный. Кождый командантъ буде поступати пôсля свого пляну, нѣчимъ не вязаный головнымъ начальствомъ маневрôвъ. Задля того не знати, куды розвинуть ся маневры, де они скôнчать ся и зъ вôдки треба буде вôдвезти войска зелѣзницею. Въ проґрамѣ пôдносить ся, що тї маневры будуть вельми поучаючї для будучои вôйны, бо все заряджено, якъ бы се була дѣйстна вôйна.

Курка а перець

або коломыйскій ученый а етімольоґія.

V.

Коломыйского „ученого“—якъ сказано—чогось дуже коле Украина; вôнъ, видко уважає єѣ чи не за найбôльше нещастє на свѣтѣ, чи не за найголовнѣйшу причину змѣны правописи рускои, бо удає великого ученого и выдає такій свôй судъ:

„Суть такї — каже вôнъ — котрї кажуть, що фонетики треба держати ся длятого, що

---

4)

При самôмъ жерелѣ.

Новеля Генриха Сѣнкевича.

(Конець).

Толю заставъ я въ сальонѣ. Ледви вспѣвъ я поцѣлувати єѣ руки, она пôдняла ся на пальцяхъ до мого уха и шепнула одно слово: — Позволили!

Остатна тѣнь на моимъ щастю щезла. Вôдъ Толѣ била також радôсть, якъ свѣтло. Взявши ся пôдъ руки стали мы ходити и розмавляти. Оповѣдала менѣ, якъ те все стало ся.

— Спершу мама сказала, що то не можна, а потôмъ говорила такъ: „Ты навѣть не розумѣєшь, якъ то дуже не выпадає панночцѣ спѣшити ся зъ весѣлємъ“... Тодѣ я вôдповѣла, що намъ обоимъ спѣшно до весѣля. Мама стала пôдносити очи до стелѣ и здвигати плечима, а батько засмѣявъ ся, пригорнувъ мене до себе, и почавъ цѣлувати въ голову, а навѣть по рукахъ; мати-жь сказала: „Ты все уступавъ єй — а чей же треба и на свѣтъ троха зважати!“

Тогдѣ тато вôдповѣвъ: „Свѣтъ, свѣтъ!... свѣтъ не дасть имъ щастя, лише самї дадуть собѣ єго; и такъ зробили мы все на перекôръ свѣтови, нехай же буде и до кôнця такъ само. Теперь пôстъ, але заразъ по святахъ можуть побрати ся, а выправа пôзнѣйше докôнчить ся.“

Мама уступила, бо батько все поставить на своимъ... (Певно и вы все такї будете). Я почала такъ маму обôймати, що не дала єй прийти до слова. Ажь пôзнѣйше повтаряла она: „все те дѣє ся по дурному“. Але вкôнци поставила я на своимъ. Чи вы радї зъ того?

Я бувъ такій залюбленый, чи такій несмѣлый, що доси нѣ разъ не вôдважився обняти єѣ. Теперь першій разъ хотѣвъ я єѣ обняти, але она вôдсунула ся легко и сказала:

— То такъ мило ходити взявшись за руки... якъ чемнї дѣти.

И мы ходили дальше. Я сказавъ єй, що вже о мешканю подумавъ и що казавъ стѣны помалювати, не олѣйною краскою, бо то дуже дорого коштує, але якоюсь иншою пôдобною до олѣйнои, котра скоро сохне. Толя повторила: „Скоро сохне“... и не знати длячого почали мы обоє смѣяти ся, мабуть зъ тои причины, що спôльна радôсть и щастє не могли въ насъ помѣстити ся. Вôдтакъ рѣшили мы, що сальоникъ буде червоный, бо хочь то краска проста, але на червонôмъ тлѣ знаменито вôдбиваютъ ся головы. Комната до ѣды мала бути выложена ясно-зелеными малыми кафлями, пôдобными до фаянсу, а о иншихъ не мали мы часу поговорити, бо Толи розвязавъ ся черевичокъ и пôшла єго завязати до другои комнаты.

По хвили вернула зъ батькомъ, котрый назвавъ мене вѣтрогономъ и татариномъ, але заразомъ обѣцявъ, що наше вѣнчанє вôдбуде ся у второкъ по святахъ.

*

Въ першихъ дняхъ наша любовь була безнастаннымъ зворушенємъ и мала все сльозы въ очахъ, але потôмъ зацвила весело, мовь цвѣтка на весну. Мы смѣяли ся теперь цѣлыми днями.

*

Тому що свята були пôзно, весна наставала и на свѣтѣ. Дерева розвивали ся. Передъ великимъ тыжднемъ складали мы зъ Толею и родичами візиты. Насъ оглядали всюды зъ цѣкавостію, ажь менѣ часомъ було не мило. Декотрї старшї панѣ побачивши мене прикладали льорнетки до очей. Але то треба було перебути. Толя, прибрана, здорова и весела мовь пташина, нагороджувала мене стократно за всѣ тї немилї візиты.

*

Самъ пильнувавъ я мальованя покоєвъ. Теперь бувъ я певный, що колибъ она й змѣнила ся, колибъ и споганѣла, то я сказавъ бы собѣ: нещастє впало на *мене*, але не перестав бы єѣ любити. Чоловѣкъ въ такôмъ станѣ вôддає ся такъ дуже любленôй женщинѣ, що не знає, де кôнчить ся єго власне *я*.

*

Часто бавили ся мы якъ дѣти, неразъ передирали ся межѣ собою. Коли наприкладъ, прийшовши рано, заставъ я єѣ саму, зачинавъ розглядати ся по комнатѣ, нѣбы єѣ не бачу — и шукаю та пытаю: „А нема ту кого залюбленого?“ — а она розглянувши ся по всѣхъ кутахъ махала своєю ясною головкою и

майже всѣ писателѣ украиньски̂ писали тою правописею свои творы. А треба знати, що Украина лежить въ Россіи и що ти̂ писателѣ лишь длятого уживали въ своихъ творахъ украиньскихъ фонетичнои правописи, щобы вымову украиньскихъ выразо̂въ во̂дро̂зните во̂дъ россійскихъ, особливожь, що въ Россіи, отже и на Украинѣ, учено лишь россійского языка и простый наро̂дъ читавъ бы хибно творы украиньски̂ писани̂ етімольоґічною правописею. Нѣякою мѣрою не бравъ ся тамъ нѣхто доказувати, що фонетика єсть лѣпшою и лекшою правописею для дѣтей до науки, противно, велика часть украиньскихъ писателѣвъ уживала въ своихъ творахъ мимо то етімольоґіѣ, а були межи ними и таки̂, що не умѣли писати анѣ етімольоґією анѣ такожь фонетикою".

Коломыйскій „ученый" спускаючись на несвѣдомо̂сть рѣчи читателѣвъ Gaz. Nauczycielsk-ои закрутивъ свои поясненя такъ, щобы не лишь нѣхто не довѣдавъ ся зъ нихъ правдивого стану рѣчи, але щобы ще й набравъ фальшивого переконаня, якоись навѣть во̂дразы до украиньскихъ писателѣвъ и ихъ творо̂въ. Що Русины на Украинѣ и взагалѣ въ Россіи писали фонетикою, длятого, щобы во̂дро̂знити руску мову — але не лишь „выразы", се рѣчь зовсѣмъ природна; що въ Россіи учать лишь россійского языка, се такожь правда; але коли бы коломыйскій „ученый" хотѣвъ бувъ бути совѣстнымъ, то повиненъ бувъ сказати, що въ Россіи не во̂льно учити по руски, що тамъ рускихъ дѣтей въ школахъ не учать по руски, лишь мучать ихъ россійщиною и длятого нѣхто не пытає, яка правопись для нихъ лекша. Тамъ не могла ся завести во̂дъ разу однакова правопись, бо не во̂льно Русинамъ въ то̂й справѣ отверто и явно порозумѣвати ся; тамъ кождый, кому дорога своя мова и котрый нею дещо пише, заводить для себе свою правопись.

Длятого то теперь припала задача галицкимъ Русинамъ утворити одностайну правопись, а для всѣхъ Русино̂въ якъ въ Австріи такъ и въ Россіи. А сего якъ разъ боить ся коломыйскій „ученый" и то єму очевидно дуже не на руку; то єму такъ немило, що во̂нъ, щобы бодай дро̂бку понизити варто̂сть украиньскихъ писателѣвъ, каже, що они не умѣли писати анѣ етімольоґією анѣ фонетикою. Цѣкава рѣчь, у кого учивъ ся Гомеръ правописи и якою во̂нъ писавъ: чи етімольоґічною чи фонетичною? — а прецѣ єго творы позо̂стануть на вѣки славни̂.

Коломыйскій „ученый" каже дальше, що галицки̂ Русины не жиють въ Россіи, нѣхто ихъ не учить етімольоґіѣ россійскои (во̂нъ очевидно все має на гадцѣ правопись, а говорить о етімольоґіѣ), нема отже обавы, щобы галицкій (!) або т. зв. малорускій языкъ черезъ ужите письма (!) етімольоґічного псувавъ ся". — Треба хиба бути такимъ „ученымъ", якъ той коломыйскій, щобы думати, що етімольоґія псує якусь мову. Не етімольоґія, але зла воля и недоуки псують мову.

Коломыйскій „ученый", коли взявъ ся вже писати про руску правопись, знає чей то, що давно ще передъ 1866 р. взяли ся були москвофільски̂ аґенты псувати руску мову вводженємъ въ нѣй поволеньки россійского способу писаня; по 1866 р. по̂шла та робота ще скорѣйше и тогды могли вже ти̂ аґенты вказувати на своє дѣло та казати: Отъ дивѣть ся: то все одно, чи по руски чи по россійски; то лишь Поляки изъ ненависти до Русино̂въ кажуть, що руска мова, руске письмо то инакше якъ россійске. Недоуки повѣрили имъ та стали такожь такъ говорити, и зъ во̂дси то по̂шла у насъ сварка про правопись, котрою ще и нинѣ морочать людемъ головы зовсѣмъ безъ потребы.

Коломыйскій „ученый" здобуває ся наконець на найбо̂льшу мудро̂сть и каже, „що галицкій языкъ рускій не єсть идентичный зъ россійскимъ або навѣть зъ украиньскимъ. Межи тыми языками єсть велика ро̂зниця". — Зъ того робить во̂нъ наконець таке заключенє, що нема раціѣ заводити въ Галичинѣ Украины и украиньскои правописи фонетичнои. Коломыйскому „ученому", що взявъ ся писати по польски въ ґазетѣ, выдаваної польскою мовою, очевидно нѣяково було сказати то, що москвофілы голосять нинѣ вже зовсѣмъ явно, именно, що руска мова а россійска то одна и та сама. Во̂нъ затаи ъ ту свою тенденцію, котру убравъ повысше въ слова „утилітарный розво̂й языка", але за то выдвигнувъ инші̂й арґументъ, а то, що межи рускою мовою въ Галичинѣ а на Украинѣ єсть велика ро̂зниця. Того єму й потреба було, щобы межи несвѣдомыхъ рѣчи людей кинути фальшивый поглядъ.

Що галицка а украиньска мова руска єсть одна и та сама, то вже давно рѣшила не лишь наука, але й сама природа, котрои правило єсть важнѣйше, якъ всяки̂ правила людей ученыхъ; що межи мовою галицкихъ а украиньскихъ Русино̂въ єсть вправдѣ ро̂зниця, то се рѣчь діялекту, подо̂бно якъ и въ само̂йже Галичинѣ знаходимо ко̂лька діялекто̂въ рускои мовы. Си̂ діялекты то лишь богатство рускои мовы и здо̂бно̂сть до тымъ бо̂льшого єѣ літературного розвою. Але коломыйскій ученый якъ разъ противный тому розвоєви и радъ бы руску мову обмежити, коли вже не на одно село або на одного чоловѣка, то бодай лишь на Галичину.

Всю свою мудро̂сть зо̂бравъ наконець коломыйскій „ученый" въ два рядки, котри̂ во̂дзначивъ навѣть окремымъ письмомъ а въ котрыхъ каже: „Хто не умѣє добре правописи етімольоґічнои, той не потрафить писати и фонетикою". Можна бы то обернути и сказати: коли такъ, коли то правда то по щожь сварити ся? въ тако̂мъ случаю будуть учити по при фонетику и правопись етімольоґічну. Та ба, коли покрутило ся въ головѣ або хто не має доброго понятя о науцѣ а бересь о нѣй говорити, той мусить сказати дурницю. Не той не потрафить писати фонетикою, хто не знає добре етімольоґічнои правописи, але той хто не буде добре знати рускои мовы, хто не буде учити ся рускои граматики. Въ то̂мъ то й лежить вага фонетичнои правописи, що насампередъ треба буде добре учити ся рускои граматики, щобы во̂дтакъ добре писати новою правописею; та лишь при нѣй користь, що въ новой правописи навѣть той, хто дуже слабо буде знати руску граматику, буде въ письмѣ менше робити похибокъ якъ доси, бо правопись буде примѣнена до доброго выговору, а того чей лекше и скорше можна выучити ся, якъ самого укладу граматичного и всѣлякихъ правилъ.

Щобы по̂дперти своє повысше твердженє и ще бо̂льше показати свою мудро̂сть, покликуєсь коломыйскій ученый на польску правопись и наводить примѣры зъ неи. Але о сѣмъ иншимъ разомъ.

Переглядъ політичный.

Найдост. Архікнязь Альбрехтъ выѣхавъ вчера зъ малою дружиною до Галичины на маневры. Ро̂вночасно выѣхавъ такожь шефъ ґен. штабу ґен. Бекъ.

Зъ Будапешту доносять, що Є. Вел. Цѣсарь затвердивъ вже проєктъ правительства угорского въ справѣ заведеня цивільныхъ вѣнчань, вѣсть ся потребує однакожь ще потвердженя.

Парискій Figaro оголосивъ письмо помершого кн. Ернеста саско-кобурґско-ґотайского, до Наполеона III., въ котро̂мъ кн. Ернестъ радивъ французскому цѣсареви заключити фран-

---

во̂дповѣдала: „Нѣ! Мабуть нема!" — А та панночка? — „Та, то може трошка!" А по хвили додавала шепотомъ: А може й дуже!

Нове почутє вплело ся теперь у мою любовь: Я любивъ єѣ бо̂льше всѣхъ и всего. Безъ єѣ товариства я не мо̂гъ обо̂йти ся. Я мо̂гъ цѣли̂ годины балакати зъ нею о чо̂мъ будь. Часомъ розмавляли мы й поважно о нашо̂й будучности, хочь взагалѣ стерѣгъ ся я всякихъ розмовъ и теорій на тему, яке подружє повинно бути. Бо я думавъ собѣ такъ: чому маю замыкати въ обдумани̂ напередъ формы се, що повинно выходити само зъ любови? Цвѣткамъ не треба выкладати теоріѣ, якъ мають цвисти.

*

Велика пятниця минула тихо, понуро. На улицяхъ була мрака и падавъ дро̂бненькій дощикъ. Мы ходили зъ родичами и зъ Толею звиджувати гробы Христови̂ и складали, що хто мо̂гъ, на тацы квестарокъ. Толя гарно прибрана, паго̂дна, але дуже споко̂йна и поважна, здавала ся менѣ тодѣ такою гарною, якъ доси нѣ разъ. Хвилями у сумрацѣ церковно̂мъ, або при блеску свѣчокъ, мала лице зовсѣмъ ангельске. Того дня перестудила ся троха, а я лѣтавъ по всѣхъ склепахъ за старою маляґою, котру хтось порадивъ ѣй пити.

*

Свята провѣвъ я у родичѣвъ Толѣ. Не маючи нѣкого зъ власнои родины, першій разъ зрозумѣвъ я, що то значить мати своихъ дорогихъ и бути для когось дорогимъ. На другій день святъ настала правдива весна.

До̂мъ сво̂й ще передъ святами довѣвъ я якъ-такъ до ладу. Огородъ почавъ зеленѣти ся а стари̂ черешнѣ зацвили.

Такожь ще передъ святами вышла зъ друку моя докторска розправа о Неоплатоникахъ. Толя забрала ся читати сю книжку. Бѣдненька моргала очима, крутила головкою, але читала зъ почутя обовязку.

*

И ось приходять менѣ на думку спомины — нѣ, радше образы нашого вѣнчаня — помѣшани̂, безладни̂, переповнени̂ поодинокими враженями, троха горячкови̂. Всюды бачу повно цвѣто̂въ: на сходахъ и въ комнатахъ. Дома бѣганина, гостѣ приѣздять, богато чужихъ або мало знаныхъ лиць. Въ сальонѣ Толя, прибрана въ бѣлу сукню зъ вельономъ — гарна якъ мрѣя, але якась инша, якъ звычайно, далеко поважнѣйша, мовь бы не такъ менѣ близька. Остало ся менѣ враженє якогось поспѣху и неспокою. Все, що було по выѣздѣ до костела, представляє ся менѣ помѣшано: костелъ, престо̂лъ, свѣчки коло престола, по бокахъ ясни̂ одежѣ женщинъ, зацѣкавлени̂ очи, шепоты. Клякнувши зъ Толею передъ престоломъ, подали мы собѣ руки, якъ на привѣтъ и по хвили дали ся чути голосы наши̂, таки̂ якъ чужи̂: „Я беру тебе собѣ...." и т. д. Чую доси орґаны и дуже гро̂мкій, носовый спѣвъ, котрый выбухъ на хорахъ такъ нагло, якъ водограй: „Veni Creator...." Выходу зъ костела зовсѣмъ не тямлю, а зъ весѣля лишили ся менѣ у памяти: благословенє родичѣвъ и вечера. Толя сидѣла коло мене и пригадую собѣ, що що хвиля прикладала руки до лиця, котре єѣ дуже палило. Кро̂зь букеты на столѣ бачивъ я ро̂жни̂ лиця, котрыхъ бы нинѣ не по̂знавъ. Пили наше здоровлє, гро̂мко бренькали склomъ и розмавляли гамо̂рно. Коло по̂вночи забравъ я жѣнку до дому.

Зъ тои дороги остане ся менѣ на вѣки въ памяти споминъ, якъ она оперла голову о моє плече, и якъ єѣ бѣлый воаль пахъ фіялками.

*

На другій день ждавъ я на неѣ зъ гербатою въ комнатѣ до ѣды; она тымчасомъ убравши ся вышла другими дверми въ огородъ и я побачивъ єѣ черезъ во̂кно, на тлѣ цвитучихъ черешень. Сейчасъ побѣгъ я за нею, але она во̂двернула ся, присунула голову до пня, якъ бы хотѣла сховати ся передо̂ мною.

Я думавъ, що то жарты, отже зайшовъ тихенько, обнявъ єѣ и сказавъ:

— Добрыдень. А хто се ховає ся передъ мужемъ? Що ты ту робишь?

Наразъ побачивъ я, що она справдѣ почервонѣла ся, не хоче дивити ся на мене и зовсѣмъ во̂двертає ся во̂дъ мене.

— Що тобѣ, Толю? — спытавъ я.

— Бо я бачу.... — во̂дповѣла цѣла змѣшана — що вѣтеръ обтрясає цвѣты зъ вишень....

— А нехай собѣ ихъ и по̂рве — во̂дповѣвъ я — кобы лише ты менѣ остала ся....

пуско-англійско-австрійско-прускій союзъ въ цѣли повного знищеня Россіѣ.

Зъ Берлина запевняють рѣшучо, що цѣсарь Вільгельмъ не поѣде до Фреденсборґу, де бавить царь зъ родиною.

До Köln. Ztg. доносять зъ Готы, що цѣсарь Вільгельмъ пôдчасъ обѣду у князя Единбурского дуже живо розмавлявъ зъ княземъ болгарскимъ Фердинандомъ, котрый сидѣвъ напротивъ него, але говорили лише о справахъ приватныхъ. Князь бувъ одягненый въ ґалевый мундуръ болгарского ґенерала.

Новинки.

Львôвъ дня 1 вересня.

— **Именованя.** Старшими учителями при мужескихъ семинаріяхъ учительскихъ именованй: Конст. Бѣлецкій учитель школы рôльничои въ Коберницяхъ для Ряшева, д-ръ Мих. Коцюба для Станіславова и Ром. Ума учитель семинаріѣ учительскои въ Ряшевѣ для Самбора.

— **На навѣщеныхъ повенею** зôбравъ доси комітетъ ратунковый у Львовѣ 10.663 зр. 35 кр.

— **На будову руского народного театру** надôслали пп.: Ив Мелешкевичъ въ Стрыи 7 зр. 80 кр, зôбраныхъ въ рускôмъ Касинѣ на пращальнôмъ вечерку о. Громницкого, и Теоф. Макухъ адъюнктъ судовый въ Дубецка 2 зр.

— **Руско-народный театръ** переѣзджае зъ Любачева до Сокаля и дня 2 с. м. дасть перше представлене. Представленя будуть даванй въ недѣлѣ, вторки, четверги и суботы

— **Змѣна властителѣвъ.** Мастокъ Ступниця въ повѣтѣ самбôрскôмъ купивъ д-ръ Юлій Наглинъ вôдъ ґр. Еміліѣ Лось за 150.000 зр.

— **Выбôръ посла** до Рады державнои въ мѣста Львова вôдложено зъ дня 30 вересня на 5 жовтня с р

— **Холера.** Дня 30 серпня с. р. захорували на холеру въ Коломыи 4 особы, у Воскресинцяхъ, въ Делятинѣ 7, въ Микуличинѣ 3, у Ворохтѣ и Надвôрнѣ по 1, въ Станіславовѣ 1 Выздоровѣвъ у Щепановѣ 1 чоловѣкъ. Вмерли: въ Делятинѣ 2 особы, у Ворохтѣ, Надвôрнѣ и Краснôй по 1; въ Коломыи 4, у Воскресинцяхъ 1. Крôмъ того лучили ся пôдозрѣнй выпадки у Ганкôвцяхъ и у Вислоку. Стверджено бактеріольоґічно холеру въ Ясенвци пов. бжозôвского. — У Вѣдни померъ оденъ робôтникъ на холеру, въ Будапештѣ вмерло также кôлька осôбъ на холеру; зъ тои причины задумують тамъ замкнути университетъ и середнй школы.

И я нахививъ єѣ лице до свого, а она почала шептати, примкнувши очи:

— Не диви ся на мене, йди собѣ....

Але рôвночасно уста єѣ простягнули ся до мене майже пристрастно, а я зъ несказанымъ одушевленемъ поцѣлувавъ ихъ.

А вѣтеръ почавъ справдѣ сыпати бѣлй цвѣты на нашй головы.

Збудивши ся, побачивъ я нагй стѣны своеѣ комнаты. Я мавъ тифъ — и то дуже тяжкій. Два тыжнѣ лежавъ я безъ памяти въ горячцѣ....

Але и горячка буває неразъ милосердемъ божимъ.

Прийшовши до памяти, дôзнавъ ся я, що родичѣ панны Антонины выѣхали разомъ зъ нею до Венеціѣ....

А я, самотный якъ давнѣйше, кôнчу се може дивною думкою. Ото бувъ я у моихъ мрѣяхъ такъ незмѣрно щасливымъ, що почавши спершу длятого лише писати, щобы менѣ та иронія житя не пропала, замыкаю повысшій споминъ безъ жалю и зъ давною вѣрою, що зô всѣхъ жерелъ щастя, то, зъ котрого пивъ я въ горячцѣ, найчистѣйше и найправдивѣйше.

Таке житє, до котрого любовь, бодай яко сонъ, не навѣдає ся, — ще гôрше....

— Въ Россіи ширить ся холера дальше, въ Нѣмеччинѣ були также досить численнй выпадки холеры.

— **Снѣги.** Зъ Закопаного доносять, що въ Татрахъ упали въ понедѣлокъ снѣги. Краєвый видъ зовсѣмъ зимовый, а холодъ такій, якъ у падолистѣ.

— **Качки причиною смерти.** Мойсей Дікеръ, 19 лѣтный помôчникъ шинкарскій при улици Сѣхôвскôй у Львовѣ, хотѣвъ передвчера вечеромъ зôгнати качки зъ саджавки, а радше зъ великои калужѣ, що по послѣдныхъ дощахъ повстала тамъ на ґрунтахъ сусѣднои цегольнѣ. Дікеръ мôгъ качки выгнати, не входячи зовсѣмъ у воду Але вôнъ мабуть хотѣвъ притôмъ и скупати ся, бо розôбравъ ся, влѣзъ у воду, але по хвили втопивъ ся. Якійсь робôтникъ вытягнувъ его небавомъ, але вже неживого.

— **Зъ Черновець** пишуть, що въ селѣ Серґіли увязнено селянина Михайла Бойчука, бо на него паде пôдозрѣнє, що вôнъ убивъ и обрабувавъ на полонинѣ Шурдіи вôрменьского купця въ Кутъ Хр. Якубовича. Про се убійство доносили мы передъ кôлькома днями. Убійникъ забравъ бувъ Якубовичеви 600 зр.

— **Мясо зъ крôликôвъ.** Въ Познани завязало ся товариство, котре має на цѣли привзычаити людей до крôликового мяса У Франціи и въ Бельґіи люде ѣдять се мясо такъ якъ кожде инше

— **Найскорѣйша будова мостôвъ.** Въ послѣдныхъ дняхъ вôдбули ся коло Кльостернайбурґа интересні вправы піонерôвъ въ будовою мостôвъ на Дунаю. Вправамъ приглядавъ ся шефъ ґенеральвого штабу ґен. Бекъ и заступникъ ґенерального инспектора піонерôвъ полковникъ Бріверъ. Дня 25 серпня збудовано мѣшаный мôстъ военный черезъ Дунай, розпочинаючи будову рôвночасно зъ обохъ берегôвъ. Мôстъ мавъ довжины 329 метрôвъ, 52 пряселъ, 2 пороги надбережнй и бувъ збудованый за 2 годины, а розôбраный за 35 мінутъ. Дня 26 серпня збудовано мѣшаный легкій мôстъ трохи иншои конструкціѣ довжины 329 метрôвъ, а въ 53 пряслахъ за 1 годину и 20 мінутъ. Розôбранє того моста тревало всего 12 мінутъ. Бар. Бекъ высказавъ командамъ ведучимъ тй вправы якъ всѣмъ піонерамъ свое найбôльше вдоволенє.

— **Загранични птахи въ мѣшку.** Въ Англіи въ одной мѣсцевости заложивъ ся панокъ зъ реставраторомъ, що доставить єму мѣшокъ мухъ ваги 10 фунтôвъ за цѣну 150 марокъ. И сталось справдѣ, въ кôлькохъ тыждняхъ реставраторъ одержавъ сей транспортъ зъ зелѣзницѣ, однакъ не хотѣвъ его приймити. Панокъ вытолчивъ єму процесъ, и судъ призвавъ справедливôсть его претенсіямъ. Заходить теперь пытанє, звôдки набравъ вôнъ тôлько мухъ? Очевидно, не зловивъ, лише спровадивъ зъ Америки, де цвите оживлена торговля засушеными мухами. Въ мытовôмъ урядѣ збудивъ мѣшокъ мухъ великій подивъ; не знали пôдъ яку рубрику затягнути товаръ. Остаточно рѣшили ся и выписали великими буквами „заграничнй птахи“.

— **Картка посмертна для быка.** Старшій надъ рогатымъ скотомъ выдавъ посмертну картку, котрою призная мясо по небôщикови быкови придатнымъ для людского желудка. Картка дуже цѣкава а повный єѣ змѣстъ такій: L. 752. Mięso wołowe z konieczności zarzniętej z powodu wzdęcia pani M. uznałem za zdatne na spożycie. Frysztak dnia и т. д. Пôдписъ. — Отже панѣ вздулась, а быка зарѣзали

Штука, наука и література.

— **Ч. 16 „Зорѣ“** вызначає ся богатымъ змѣстомъ и прекрасными илюстраціями. Двѣ зъ нихъ представляють Квѣтку Основяненка, якъ за молоду выглядавъ и якъ у старости, третя показує намъ его дôмъ въ селѣ Основѣ, четверта сцена въ повѣсти „Марусѣ;“ пята и шеста илюстрація поясняє намъ описъ подорожи по Українѣ Ол. Кониського. Бачимо ту дôмъ гетьмана Мазепы въ Черниговѣ и свято Троицкій монастирь въ Черниговѣ. Признати мусимо, що теперь илюстраціѣ „Зорѣ“ выходять далеко красше и чистѣйше вôдбитй якъ давнѣйше. Квѣтцѣ посвяченый у тôмъ числѣ ескізъ Ивана Сердешного п. в. Три добы, его поезія до Квѣтки и Коваленкова коротка житепись Квѣтки. Иванъ Нечуй Левицкій подає дальшій тягъ своеѣ гарнои повѣсти „Помѣжь ворогами“, Карпенко-Карый конець своеѣ драмы „Безталанна“, Ом Огоновскій дальшій тягъ исторіѣ нашои літературы устнои. Крôмъ того мѣстить се число ще богато звѣстокъ меншихъ, а цѣкавыхъ. Взагалѣ „Зоря“ представляє ся теперь цѣкаво и гарно.

Господарство, промыслъ и торговля.

— **Станъ воздуха** за минувши добы числячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 31 серпня до 12 год. въ полудне дня 1 вересня: Середна теплота була + 14·8° Ц., найвысша + 20 0° Ц вчера по полудни), найнизша + 10 0° Ц. въ ночи. Барометеръ иде въ гору (756). Вѣтеръ буде пôвнôчно захôдный, середна теплота позôстане около + 14·0° Ц, небо буде захмарене, хвилевый дощь.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 31 серпня: пшениця 8·50 до 9·—; жито 6·25 до 6 50; ячмѣнь 5·50 до 6·75; овесъ 6·25 до 7·—; рѣпакъ 13·— до 13·50; горохъ 7·25 до 10·—; вика —·— до —·—; насѣнє льняне —·— до —·—; бôбъ —·— до —·—, бобикъ 5.75 до 6 25; гречка —·— до—·—; конюшина червона 60·— до 70·—; бѣла 65·— до 85·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 24·— до 26·—; анижъ 33·— до 34·—, кукурудза стара —·— до —·—; нова —·— до —·—; хмѣль 125·— до 150·—; спірітусъ готовый 16·— до —·—

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 1 вересня. Въ Ціредорфѣ, повѣтъ Оберголябрунъ въ долѣшнôй Австріи, проявивъ ся оденъ пôдозрѣный о холеру выпадокъ смерти. Власти зарядили бактеріольоґічнй розслѣды.

Будапештъ 1 вересня. Въ послѣднôй добѣ було въ 16 комітатахъ 138 выпадкôвъ занедужаня а 87 выпадкôвъ смерти на холеру. Найбôльше выпадкôвъ було въ комітатахъ: Сабольчъ, Кунсольнокъ, Сатмаръ и Мармарошъ.

Копенгаґа 1 вересня. Приѣхавъ тутъ грецкій король и вôдъѣхавъ до Фреденсборґа.

Монца 1 вересня. Италіяньскій наслѣдникъ престола вôдъѣхавъ вечеромъ до Кобленціѣ на нѣмецкй маневры.

Берлинъ 1 вересня. Канцлеръ Капріві поѣхавъ до Кобленціѣ.

Римъ 1 вересня. Позаякъ конфліктъ зъ причины розрухôвъ въ Еґе-Мортъ вже залагоджено, то италіяньскій посолъ въ Парижи, Ресманъ, выѣде теперь на довшій урльопъ.

Рухъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

важный вôдъ 1 червня 1893, пôсля львôвск. год.

Вôдходять до

	Посп.	Посп.	Особ.	Особ.	Особ.	Особ.
	Поспѣшный		Особовый			
Кракова	3·01	**10·41**	**5 26**	11·11	**7·36**	—
Пôдволочискъ	6·44	3·20	10·16	**11 11**	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	6·54	3·32	10 40	**11·33**	—	—
Черновець	6·36	—	10·36	3·31	**10·56**	—
Стрыя	—	—	10·26	7·21	3 41	**8·01**
Белзця.	—	—	9·56	**7·21**	—	—

Приходять зъ

	Посп.	Посп.	Особ.	Особ.	Особ.	Особ.
Кракова	3 08	6·01	**6·36**	**9·41**	9·35	—
Пôдволочискъ	2 48	**10·02**	**6 21**	9 46	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	2 34	**9·46**	9·21	5·55	—	—
Черновець	**10 10**	—	**7.11**	7 59	12·51	—
Стрыя	—	—	**1·08**	9·06	**9 52**	2 38
Белзця.	—	—	8·16	5·26	—	—

Вôдъ дня 20 мая курсують що день ажь до вôдкликаня, поѣзды прогульковй до Брюховичъ и Зимнои Воды. Вôдъѣздъ до Брюховичь о год. 3 мін. 50 пополудни; поворотъ о год. 8 мін. 57 вечеромъ. — Вôдъѣздъ до Зимнои Воды о год. 4 мін. 12 по полудни; поворотъ о год. 6 мін. 35 и о год. 9 мін. 40.

Числа товстй, означають пору нôчну вôдъ 9 год. вечеромъ до 5 год 59 мін. рано.

Часъ поданый пôсля годинника львôвского вôнъ рôвнить ся о 35 мінутъ вôдъ середно европейского (зелѣзничого): коли на зелѣзници 12 год., то на львôвскôмъ годиннику 12 год. и 35 мін.

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожъ для „Ґазеты Львôвскои“ принимае лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожъ знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

С. Кельсенъ у Вѣдни

поручае

Кльосеты зъ переплывомъ воды и безъ того. — Руры клосетовѝ. — Каналовѝ насады зъ патентовымъ замкненемъ. — Збôрники на воду. — Комплетнѝ уряджєня купелевѝ. — Вентіляторы. — Приборы до водотягôвъ, якъ такожъ руры лянѝ и кованѝ. — Помпы, фонтаны и и всякѝ арматуры.

Заступники дла ГАЛИЧИНЫ и БУКОВИНЫ

Львôвъ ГАМЕЛЬ и ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане высылае ся катальоґи.

Всѣ приборы

для аматорôвъ и фаховыхъ фотографôвъ

именно:

папѣръ альбуміновый, целюидиновый, течѣ, шкла, хемікалія найдешевше купити можна впростъ у заступникôвъ фабрикъ найбôльшихъ

ГАМЕЛЬ и ФАЙҐЕЛЬ

Львôвъ, ул. Коперніка 21.

Бюро оголошень и дневникôвъ

приймае

ОГОЛОШЕНЯ

до всѣхъ дневникôвъ

по цѣнахъ оригінальныхъ.

До

Народнои Часописи, Ґазеты Львôвскои и „Przegląd-y“

може лише се бюро анонсы приймати.

ВѢДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІѢ

поручае

найновѣйше патентоване начине кухонне зъ внѣ ґальванічно нікльоване, у внутрѣ повлечене чистою и дуже тревалою емаліею.

До набутя у Ивана Шумана у Львовѣ

площа Бернардиньска и у всѣхъ бôльшихъ торговляхъ зелѣза.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.